

FARNÍ ZPRAVODAJ

Slavnost Nejsvětější Trojice

Český Krumlov – 11. 6. 2017

24 / 2017

Slavnost
Nejsvětější
Trojice
Cyklus A

Evangelium
Jan 3,16-18

KRISTUS NÁS V EUCHARISTICKÉM PŘIJÍMÁNÍ PROMĚŇUJE V SEBE

Ve čtvrtek 15. června si budeme připomínat *Slavnost Těla a Krve Páně*. Lidově řečeno „Boží Tělo“.

Tato slavnost *Corpus Domini* je neoddělitelná od Zeleného čtvrtku, od mše svaté *in Coena Domini*, v níž se liturgicky slaví ustanovení eucharistie. Zatímco večer na Zelený čtvrtek ožívá tajemství Krista, který se nám dává v lámaném chlebu a kalichu vína, dnes, na Boží Tělo, je stejné tajemství vystaveno adoraci a meditaci lidu Božího. Nejsvětější svátost je nesena v procesí ulicemi měst a obcí,

aby bylo se tak ukázalo, že vzkříšený Kristus kráčí uprostřed nás, vede nás do Božího království. To co nám Ježíš daroval v důvěrnosti večeradla, dnes otevřeně manifestujeme, protože láska Kristova není někomu vyhrazena, nýbrž je určena všem. Ve mši svaté *na památku Večeře Páně* na Zelený čtvrtek jsem zdůraznil, že v eucharistii dochází k proměnění darů této země – chleba a vína – za účelem proměny našeho života a tím také proměny světa. Tento večer bych na tuto perspektivu chtěl znovu poukázat.

Dalo by se říci, že všechno vychází ze srdce Krista, který při poslední večeři v předvečer svého utrpení vzdal díky Bohu a mocí svojí lásky tak proměnil smysl smrti, které šel vstříc. Právě fakt, že svátost oltářní přijala jméno „eucharistie“ – „díkůvzdání“ – je vyjádřením toho, že změna podstaty chleba a vína na Tělo a Krev Kristovu je plodem daru, kterým Kristus dává sebe sama, daru Lásky, jež je mocnější než smrt, božské Lásky, která Jej vzkřísila z mrtvých. Proto je eucharistie pokrmem života věčného, chlebem života. Ze srdce Kristova, z jeho „eucharistické modlitby“ v předvečer utrpení plyne dynamika, která proměňuje realitu v jejích kosmických, lidských i historických dimenzích. Všechno vychází od Boha, ze všemohoucnosti jeho Trojjediné Lásky, vtělené v Kristu. Tato láska prostupuje Kristovo srdce. Proto Kristus dovede děkovat Bohu a chválit Jej i tváří v tvář zradě a násilí, a mění tak věci, osoby i svět.

Tuto proměnu umožňuje společenství, jež je mocnější než rozdělení, společenství samotného Boha. Slovo „společenství“, které v italském jazyce – *comunione* - označuje eucharistii, v sobě zahrnuje vertikální i horizontální dimenzi Kristova daru. Krásný a velmi výmluvný je pak v italštině výraz *ricevere la comunione* - „přijmout společenství“, který se vztahuje na přijímání eucharistického pokrmu. Když totiž konáme tento úkon vstupujeme do společenství s životem Ježíše samého. V posvátné eucharistii nastává jediné společenství. Slyšeli jsme o tom před chvílí z druhého čtení ve slovech apoštola Pavla adresovaných křesťanům v Korintu: „Kalich požehnání, který žehnáme – není to účast v Kristově krvi? Chléb, který lámeme – není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě“ (1 Kor 10,16-17).

Svatý Augustin nám pomáhá chápat dynamiku eucharistického společenství, když odkazuje na jedno vidění, které měl a ve kterém mu Ježíš řekl: „Já jsem chléb silných. Vyrosteš a budeš mne mít. Ty neproměníš mne v sebe jako pokrm těla, ale ty budeš proměněn ve mne“ (*Conf. VII, 10, 18*). Zatímco tedy pokrm tělesný je asimilován naším organismem a přispívá jeho zachování, v případě eucharistie jde o odlišný Chléb. Nejsme to my, kdo asimilujeme Jeho, ale On asimiluje nás, takže jsme připodobňováni Ježíši Kristu, stáváme se články Jeho těla, jsme s Ním sjednoceni. Tento přechod je rozhodující. Právě proto, že Kristus nás v eucharistickém přijímání proměňuje v Sebe, je naše individualita

tímto setkáním otevřena, osvobozena ze svého egocentrismu a vsazena do Ježíšovy osoby, která je prostoupena trojičním společenstvím. Eucharistie, která nás pojí s Kristem, nás tak otevírá také pro druhé, činí z jedněch články druhých, už nejsme rozdělení, ale jsme jedno v Něm. Sváté přijímání mne tak spojuje s osobou, která je vedle mne a s níž možná ani nemám dobré vztahy, ale také se vzdálenými bratry v každé části světa. Odtud, z eucharistie se proto odvozuje hluboký smysl sociálního nasazení církve, jak dosvědčují velcí sociální světci, kteří byli vždycky dušemi velmi silně eucharistickými. Kdo rozpoznává Ježíše ve svaté hostii, rozpoznává Její v bratru, který trpí, hladoví, žízní, je cizincem, nemocným, neoblečeným, vězněm; je vnímavým ke každému člověku a konkrétně se zasazuje o všechny, kteří se ocitli v nouzi. Z daru Kristovy lásky tedy vychází zvláštní odpovědnost nás křesťanů při vytváření solidární, spravedlivé a bratrské společnosti. Zejména v naší době, kdy nás globalizace činí jedny na druhých stále závislejšími, se křesťanství může a musí přičiňovat o to, aby tato jednota nebyla budována bez Boha, tj. bez opravdové lásky, což by dalo prostor zmatku, individualismu, svévoli všech proti všem. Evangelium směřuje odevždy k jednotě lidské rodiny, jednotě uložené nikoli shora, ideologickými či ekonomickými zájmy, nýbrž smyslem odpovědnosti jedněch za druhé, protože poznáváme, že jsme články jediného těla, Kristova těla, protože jsme se ze svátosti oltářní naučili a neustále se učíme, že sdílení a láska je cestou opravdové spravedlnosti.

Vraťme se nyní k samotné události Ježíšovy poslední večeře. K čemu došlo v té chvíli? Když Ježíš řekl: »Toto je moje tělo, které se za vás vydává. Toto je krev, která se prolévá za vás a za mnohé«, k čemu došlo? Ježíš tímto gestem předjímá události na Kalvárii. Z lásky přijímá veškeré utrpení s jeho mukami a násilím až ke smrti na kříži. Tím že jej takto přijímá, proměňuje ho na úkon darování. To je proměna, kterou svět potřebuje, protože ho vykupuje zevnitř, otevírá ho na dimenze nebeského království. Tuto obnovu světa chce Bůh uskutečňovat stále stejnou cestou, kterou šel Kristus, ba dokonce cestou, kterou je On sám. V křesťanství není nic magického. Nejsou tu zkratky, ale všechno postupuje pokornou a trpělivou logikou pšeničného zrna, které odumírá, aby dalo život, logikou víry, která přenáší hory mírnou mocí Boha. Proto chce Bůh nadále obnovovat lidstvo, dějiny a kosmos tímto řetězem proměn, kterých je eucharistie svátost. Proměněným chlebem a vínem, v nichž je reálně přítomno Jeho Tělo a Krev, nás Kristus proměňuje, asimiluje nás v Sobě, zapojuje nás do svého díla vykoupění, uschopňuje nás milostí Ducha svatého žít podle jeho vlastní logiky darování jako pšeničná zrna, sjednocení s Ním a v Něm. Tak je zasazována a zraje v brázdách dějin jednota a pokoj, které jsou cílem, k němuž směřujeme podle Božího plánu.

Bez iluzí, bez ideologických utopií kráčíme cestami světa a neseme v sobě Tělo Páně jako Panna Maria v tajemství Navštívení. S pokorným vědomím, že jsme pouhá pšeničná zrna, střežíme pevnou jistotu, že láska Boží, vtělená v Kristu, je silnější než zlo, násilí a smrt. Víme, že Bůh připravuje pro všechny lidi nová nebesa a novou zemi, kde bude kralovat pokoj a spravedlnost a ve víře tušíme, že tento nový svět je naší opravdovou vlastí. Také dnes večer se při západu slunce nad naším milovaným městem Římem vydáme na cestu. Je s námi Ježíš, eucharistie, Zmrtvýchvstalý, který řekl: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,20). Díky Pane Ježíši! Díky za tvou věrnost, která udržuje naši naději. Zůstaň s námi, neboť den se už nachýlil. „Dobrý Pastýři, pravý Chlebe, Ježíši, smiluj se nad námi; živ nás, braň nás, doved' nás k věčnému dobru, do země živých!“

Homilie Benedikta XVI. ze slavnosti Těla a Krve Páně

Mše svaté v týdnu od 11. 6. 2017 do 18. 6. 2017 Český Krumlov:

Pondělí	(12. 6.) večer: za Marii Hermanovou, Annu Němcovou, Jitku Bláhou, Janu Dvořákovou, Štěpána Kalianka a d. v. o.
Úterý	(13. 6.) -----
Středa	(14. 5.) večer: za Adrianu a Adolfa Škopkovy
Čtvrtek	(15. 6.) večer: za Karla Petroviče
Pátek	(16. 6.) ráno: za živé a zemřelé z rodiny Horynů, Lesyků, příbuzné a d. v. o.
Sobota	(17. 6.) -----
Neděle	(18. 6.) ráno: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 12. 6.	<i>Úterý</i> 13. 6.	<i>Středa</i> 14. 6.	<i>Čtvrtek</i> 15. 6.	<i>Pátek</i> 16. 6.	<i>Sobota</i> 17. 6.	<i>Neděle</i> 18. 6.
Český Krumlov	17:00P		17:00Ž	<u>18:00P</u>	<u>8:00Ž</u>		9:30P
Český Krumlov klášter							
Větrní							8:00P
Přídolí							11:15JT
Věžovatá Pláně							11:15VT
Kájov							8:00VT
Hořice na Šumavě							8:00Ž

Slavnost Nejsvětější Trojice

1. čtení: Ex 34, 4 – 9
2. čtení: 2 Kor 13, 11 – 13
Evangelium: Jan 3, 16 – 18

- V úterý 13. června je **památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve**.
- Ve čtvrtek 15. června je **Slavnost Těla a Krve Páně – „ Boží Tělo“**. V Českém Krumlově bude mše svatá u sv. Víta v **18:00 hodin**. **Po mši svaté se bude konat eucharistický průvod se svátostným požehnáním**.
- V pátek 16. června se v Českém Krumlově konají slavnosti „pětিলisté růže“. **Z důvodu těchto slavností bude mše svatá mimořádně ráno v 8:00 hodin, a v sobotu 17. června mše svatá v klášteře nebude.**
- V neděli 18. června v Českém Krumlově při mši svaté v **9:30 hodin se uskuteční první svaté přijímání**. Zároveň v tento den oslavíme **pouť patrona farnosti Český Krumlov – sv. Víta**.